

PRECS I PREGUNTES

El tigre republicà

Algú recorda quina és la raó per la qual Josep Bargalló és conseller en cap de la Generalitat? Bargalló té aquest càrrec perquè ETA va fer un comunicat en què declarava una treva a Catalunya. En aquell moment, 18 de febrer, Josep-Lluís Carod-Rovira va ser sentenciat a no recuperar el càrrec passades les eleccions espanyoles del 14 de març.

Aquesta estúpida condició –imposada pel PSOE i el PSC amb la col·laboració/coartada del Govern d'Aznar– és el que està destrossant la política catalana, obligant-la a mantenir la anormalitat absurda que el líder del partit decidí en la majoria de govern hagi de purgar durant anys una condemna política sobre un comunicat que va llegir un encaputxat que ja no interessa ni al PP.

I a partir d'aquí s'ha muntat tot un circ penós i provincià en què el PSC i CiU pensen que domaran la fera a força de fuetades i que, al final, aconseguiran que el tigre electoral passi per l'anella i, en sortir-ne, recuperi el format domèstic que tenia quan formava part de l'enyorat oasi català.

El pitjor del cas és que la cosa no té solució, perquè a ningú no li interessa estripar les seves cartes, per dolentes que siguin. El PSC no s'aturarà fins que pugui governar com si, en comptes de perdre, hagués guanyat les eleccions per majoria absoluta, i això demana temps. CiU veu que les baralles del tripartit, òbviament, l'afavoreixen, i necessita temps per desgastar el Govern. I ERC no pot trencar la vaixel·la per por d'haver de pagar la factura en solitari. Total, un Govern de punyalades que ni funciona ni pot funcionar i que, a sobre, ningú no s'atrevirà a trencar... I encara donen la culpa de tot al Jordi Barbeta. Mare de Déu dels Desemparats, ajuda'ns!

Salvador Cot

La crònica

Una cita amb Julio Iglesias i un diàleg sobre la carmanyola

Dissabte, 8 de març

Fòrum amb banderes. S'inaugura el Fòrum Universal de les Cultures. Per una qüestió poc o gens explicada sobre la universalitat de l'esdeveniment, no s'hi volien posar banderes, però, finalment –tampoc no se sap ben bé per què–, es rectifica i se'n posen quatre: la senyera, la de Barcelona, la de Sant Adrià –municipi oblidat que ha regalat un bocí del seu terme– i l'espanyola. L'emoció del gegantí espectacle d'inauguració es perd en la retransmissió televisiva.

Diumenge, 9 de març

El Fòrum i el pícnic (capítol 1). S'inaugura el Fòrum, mig ple. O mig buit. L'organització fa la primera vista optimista i celebra que només hi hagin entrat 16.000 persones (diàriament n'haurien d'entrar 35.000 de mitjana per sumar els 5 milions previstos), perquè és una convocatòria de 141 dies i no volen allaus. Comença un diàleg no programat, "És universal el pícnic?", perquè l'organització no deixa entrar menjar. Davant l'allau –ara sí– de queixes, diuen que és per evitar que es faci del Fòrum una zona de pícnic. Però la prohibició d'entrar aigua contradiu l'argument.

El Tramvia s'atura. El Trambesòs, el tramvia que passa pel Fòrum, és un èxit, avui que és gratuït per la inauguració. Però en el Trambaix (el del Baix Llobregat) descobreixen la ràpida degradació del material que aïlla les vies de l'asfalt –i que es bateja *chapapote* per la textura viscosa que ha adquirit–. Els tramvies s'aturen una setmana com a mínim.

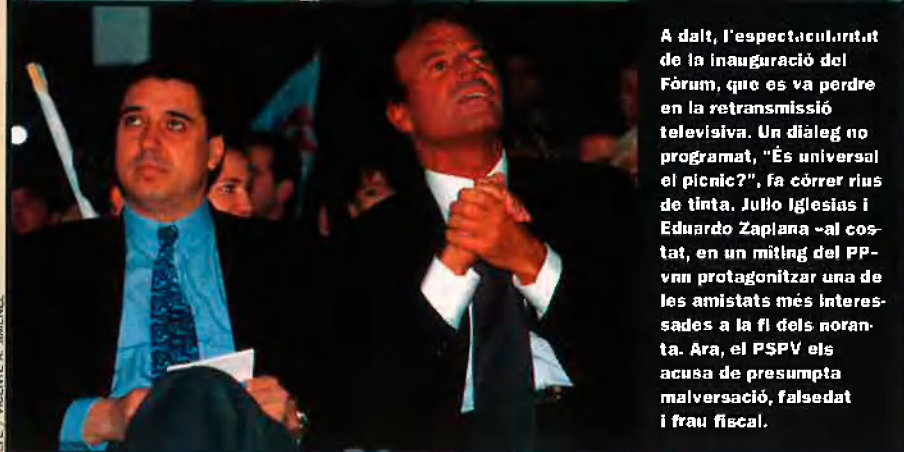
Dimarts, 11 de març

Zaplana i Iglesias, als tribunals. El PSPV presenta a la sala segona del Tribunal Suprem una querella contra Eduardo Zaplana, Julio Iglesias i el consell de l'Ixex (Institut Valencià d'Exportació) per presumpta malversació, falsedat i delictes fiscals detectats pels

socialistes en els pagaments al cantant per la seua col·laboració com a "ambaixador" del País Valencià. El PSPV ha decidit, finalment, portar l'assumpte als tribunals després que s'haja descobert un segon contracte pel qual Julio Iglesias va cobrar 615 milions de pessetes, a banda dels 375 milions que va rebre a través del contracte oficial. Si finalment la querella s'accepta, el cantant i el "campeón" (tal com solia anomenar Iglesias a l'ex-president de la Generalitat Valenciana) tindran una cita als tribunals.

País Valencià, encara... La denominació "País Valencià" continua suscitant polèmiques, fins i tot al Congrés dels Diputats de Madrid. El PP, en veu del diputat per València Ignacio Gil Lázaro, qüestiona l'admissió de dues iniciatives parlamentàries presentades per ERC i IV perquè inclouen la paraula "País Valencià", una denominació que el PP considera "no constitucional". Les propostes instaven el Govern a tornar al "País Valencià" els documents confiscats per la dictadura franquista i dipositats a l'Arxiu de Salamanca. Uns dies abans, curiosament, la mateixa denominació va provocar un altre incident. Aquesta vegada al Senat, quan José Luis Rodríguez Zapatero va anunciar una pròxima reunió amb el president del "País Valencià". Immediatament, des d'una butaca del PP van cridar: "*¡Se llama Comunidad Valenciana!*". Per si de cas...

Adaptar-se o morir. El president de la Confederació Empresarial d'Alacant, Joaquín Rocamora, destapa la caixa dels trons i suggereix als sectors industrials manufacturers en crisi (tèxtil, calcer) que s'adaptin a la nova situació del mercat global. L'opció que dóna Rocamora és canviar d'activitat. "No es pot tenir una mateixa empresa per a tota la vida", va dir. Les declaracions del president de Copera arriben a València i el president de la Cambra de Comerç, Arturo Viroque, respon confirmant la teoria de Rocamora.

A dalt, l'espectacularitat de la inauguració del Fòrum, que es va perdre en la retransmissió televisiva. Un diàleg no programat, "És universal el picnic?", fa córrer rius de tinta. Julio Iglesias i Eduardo Zaplana -al costat, en un miting del PP- van protagonitzar una de les amistats més interessades a la fi dels noranta. Ara, el PSPV els acusa de presumpta malversació, falsedat i frau fiscal.

"No hi ha una altra eixida", diu. "Cal buscar altres mercats, innovació i millor qualitat." Les organitzacions empresarials comencen a moure fitxa amb vista a la crisi de la indústria.

Dimecres, 12 de maig

El "tot inclòs" cavalca a Balears. El sistema de contractació dels majoristes de viatges conegut com "tot inclòs" (amb què el turista ho paga tot en un principi i així gairebé no es gasta res en l'oferta complementària) augmenta sense parar. Segons anuncià el conseller Joan Flaquer, l'increment respecte de l'any passat serà de prop del doble, és a dir, fins a un 20% de tota l'oferta en algunes zones. Tenint en compte que fa dos anys era un sistema quasi inexistent, la protesta de les patronals de l'oferta complementària ja s'ha fet evident, i han alertat del perill de tancaments massius de bars i restaurants.

Dijous, 13 de maig

La UIB intenta captar estudiants. La Universitat de les Illes Balears donarà més facilitats als alumnes per intentar aturar la baixada constant d'estudiants, ja que l'índex balear d'universitaris per població la converteix en la més baixa de l'estat. Entre altres mesures, s'amplia el nombre de convocatòries per assignatura (de sis a vuit) i es podrà avançar la finalització de l'últim curs.

El Fòrum i el picnic (capítol 2). L'organització del Fòrum decideix que es poden entrar entrepanes al recinte, però no menjar preparat en carmanyola. Continua el diàleg: "Les carmanyoles són menys sostenibles, universals o interculturals? Hi ha papereres per al paper de plata? Va refusar Tupperware ser sòcia del Fòrum? Un pa de pagès tallat per la meitat camuflant una truita de patates es considera entrepano o carmanyola comestible?"

Demagògia audiovisual

A vegades fa la impressió que, en compte de Zapatero, ha guanyat les eleccions el grup mediàtic de referència, i la nòmina ministerial, no diguem la consular, la conformen empleats de la casa i no de la gestió pública. Al secretari d'estat d'Economia li ha costat ben poc deixar contents els amics –i avalotar amics i enemics– amb el seu suggeriment de privatitzar una part de TVE. Per adobar-ho, el diari de referència no ha estalviat municions. Al bloc informatiu es destacava "l'exemple" francès: Chirac va donar TF1 a la privada, sense que després Mitterrand fes marxa enrere. França mai no va recuperar l'espai públic perdut. A l'editorial del diari, més raons: la voracitat de la televisió pública per captar publicitat ha comportat uns continguts submergits en el magma del telefem. Estranya relació entre la causa i l'efecte. Traiem, per tant, els ingressos publicitaris de la pública. La privada guanyarà diners; la pública, ja s'apanyarà. I per rebaixar el dèficit, traspassem una part de TVE al món del negoci. Això ho masteguen allà, a l'Espanya oficial. El mimetisme consular és més patètic. El secretari general del PSPV-PSOE, Joan Ignasi Pla, i el seu "palanganer" a l'executiva i al consell d'administració de RTVV, Joan Ignasi Pastor (deuen pensar que a la BBC laboristes i conservadors tenen compatibilitat orgànica i corporativa), també regalen les oïdes amb la possibilitat de privatitzar –o externalitzar, que ben bé tampoc no ho expliquen– els ingressos publicitaris, una part de la producció... A Madrid, van a toc de xiulet, però quan els cònsols envaeixen l'escena.

És el rien va plus.

Manuel S. Jardí

AL MARGE

EFE / VICENTE A. JIMÉNEZ